

Stopy

ČERVEN 2022

Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy

PŘEČTĚTE SI:

- rozhovor s Ukrajkou Káťou, která teď bydlí na faře
- o Carlu Acutisovi, oblíbeném svatém Marty Krejčové
- o tom, co se dělo v naší farnosti v roce 1992
- pár myšlenek o výchově od manželů Tomečkových
- a mnoho jiného

Manželé Maršíkovi o letošní Noci kostelů nabízeli pohoštění.

Asi jste zaregistrovali, že od května bydlí na faře Jekatěrina Uljanova s dcerou Maruškou. Někteří farníci ji už znají, Káťa se byla představit v kostele, ale někteří, včetně mě, o ní nic nevěděli. Zastavila jsem se proto na faře spolu s Olgou Pourovou, která mi dělala tlumočnici, a na pár věcí se Káti vyptala.

Odkud jsi přijela?

Přijela jsem z Kyjeva, ale pocházím z Krivého Rohu u Kyjeva. Bydleli jsme v Kyjevě, a když začala válka, odjeli jsme do jedné vesnice u Borodanky. Tam ovšem byly také velké boje, slyšeli jsme výbuchy. Zůstali jsme tam do 6. března, kdy střely z raketometu zasáhly vedlejší dům a způsobily požár. Tehdy jsme se sebrali, nasedli do aut a zmizeli. Jeli jsme dvěma auty, já, Maruška a několik příbuzných, a cestou nás provázela střelba. Na silnici byly velké zácpy a dlouhé kolony aut. Dojeli jsme do Lvova a až tam jsme si oddychli, protože jsme viděli, že lidi na benzínce normálně pijí kávu, což se u nás stát nemohlo.

Jak dlouho jste sem jeli?

Do Lvova jsme přijeli v noci a přespali jsme u známých. Věděla jsem, že pojedeme do Čech, protože tu mám bratra. Příbuzní zůstali ve Lvově a zjišťovali, kam mohou jet, a já s Maruškou jsme se vydaly na nádraží. Chtěla jsem cestovat přes Polsko. Od jednoho dobrovolníka jsem se dozvěděla, že můžeme jet příměstským vlakem. Bylo mi divné, že je tam tak málo lidí, a těšila jsem se, že budeme brzy v Přemyšli, ale ten vlak jel

jenom k hranicím, k přechodu pro pěší, a tam se zastavil. Přes hranice se muselo jít pěšky. Byly tam mraky lidí, byla zima a tma, bála jsem se o Marušku, že zmrzne. Všude auta, všude autobusy, lidi nespokojení. Pak řekli, že ten den už nikoho pouštět nebudou, tak jsem šla do stanu pro uprchlíky. Maruška tam usnula na karimatce. Měla jsem velký strach, aby nenastydla.

Ráno jsem vstala v pět hodin a zjistila, že tam není fronta, tak jsem se zeptala, jestli už se dá chodit přes hranice. Řekli mi, že ano. Vzbudila jsem Marušku, přešly jsme hranici a nasedly na autobus do Přemyšli. Některé věci pro Marušku jsem tam nechala, protože mi bylo jasné, že to všechno neunesu – nějaké rezervní oblečení a jídlo. V Přemyšli už byli dobrovolníci a stany, kde jsme se mohly najíst a napít. Odtamtud nám jel vlak do Prahy a pak jsme se konečně dostaly do Černolic, kde bydlel můj bratr.

Takže jste cestovaly celkem pět dnů. Bylo těžké tady sehnat ubytování?

To zařídila Máša, sestra manželky mého bratra, která taky bydlela u bratra v Čer-

nolicích. Ona je taková akční. S námi a s nimi už nás tam bylo moc. Dala nám fotku na facebook a napsala, že sháníme bydlení. Máša šla bydlet k Monice Umláskové. Já jsem odpověděla na jednu nabídku, ale bylo hodně zájemců a nevybrali mě. Potom se mi ozval dobrovolník David Řehoř a nabídl mi ubytování tady na faře. Eva Nováková mě sem pomohla přestěhovat.

Jakou práci jsi dělala doma?

Vystudovala jsem v Kyjevě Národní univerzitu technologií a designu a pak jsem tři roky pracovala v oděvní firmě Style Master jako konstruktér-technolog. Dělala jsem návrhy, přijímala zakázky, byla jsem vedoucí oddělení. Všechny naše výrobky se vyvážely za hranice – do Evropy i do Ameriky, do mnoha zemí. Šili jsme i historické kostýmy ze 14. století. (viz foto)

Jak jsi tady sehnala práci?

Když jsme byli ještě v Černolicích, švagrová se dozvěděla, že ve škole bude nějaká schůze pro Ukrajince a jejich děti. Každý tam nahlásil, jaké má povolání a jak sta-

ré má děti, do jaké třídy by měly chodit. Zaměstnání mi nakonec nabídli ještě dřív, než vzali Marušku do školy. Pracuji v krejčovství u paní Majdlochové na Malém náměstí, kde šiju a opravuji oděvy.

A co Maruška? Do které chodí třídy?

V mníšecké škole pro nás udělali dvě ukrajinské třídy, jedna je pro děti do deseti let a druhá pro starší děti. Mají ukrajinskou učitelku a jednou týdně chodí do české třídy, kde mají českou učitelku.

Už tady má Maruška nějaké kamarádky?

Ukrajinské ano a ještě se skamarádila s Barunkou Vařílkovou. Jednou k nám přišli na návštěvu.

Slyšela jsem, když jsem byla na faře, že se učíš česky. Je to pro tebe těžké?

Je potřeba tomu dát čas. Trošku česky rozumím, když se mluví pomalu a srozumitelně. Ale čeština mi jde rozhodně lépe než angličtina.

Kdo ti tady nejvíc schází?

Rodina mi schází. Rodiče, babička, děda. Zůstali na Ukrajině, ale jsme v kontaktu, telefonujeme si. (viz foto)

Potřebuješ něco?

Momentálně mi tu nic neschází, ale do budoucna bych chtěla mít vlastní bydlení a práci, abych mohla zase já pomáhat ostatním, jako teď vy všichni pomáháte mně a nám. Chtěla bych stát na vlastních nohách, abych také mohla pomáhat Ukrajině.

Setkáváš se v Mníšku i s jinými Ukrajinci?

Ano, s Ukrajinci z Mníšku a okolí, scházíme se často. Míváme různé společné akce, třeba na Den dětí. Taky v Oáze, je nás tam celá skupina. Když někdo něco potřebuje, tak si napíšeme.

Co se ti tu nejvíc líbí?

Je tu klid. Už dlouho jsem nepocítila takový klid jako tady. I před válkou jsem měla takový uspěchaný život. Lidi mi tu připadají klidní, nespíchají, vyslechnou nás a já už jsem se taky uklidnila. Moc se mi to líbí. Po válce se mi úplně změnil život. Změnily se moje priority. Začala jsem všechno vidět jinak. Dřív jsem si dělala starosti, abych všechno stihla, ale teď už se tím tak nenervuji. Užívám si každé minuty života. Věnuji se věcem, na které jsem neměla čas. Třeba sobě (smích). Je to asi sobecké, ale je to tak. Mám i víc času na Marušku, můžeme spolu třeba chodit na procházky.

Jsi věřící?

Jsem pokřtěná, ale doma jsem do kostela moc nechodila, většinou jen o svátcích. Když začala válka, měla jsem smíšené pocity. Proč se to všechno děje... Modlila jsem se, ale byla to tak těžká situace, že mi to ani nešlo. Ale tady ve vašem kostele se cítím moc dobře, příjemně. Líbí se mi, jak lidi zpívají, jak hrají varhany, jak

zpívají děti. Dojímá mě to a vnímám to jako upřímné. Na Ukrajině jsem takové pocity neměla.

A jaké máš plány do budoucna?

Chtěla bych zůstat tady, jestli najdu práci a vyjdu s penězi a jestli vezmou Marušku do školy.

Moc ti přeju, aby ti to vyšlo. Chtěla bys ještě něco říct na závěr?

Ještě bych chtěla poděkovat mému bratrovi a jeho ženě. První týdny války u nich bydlelo mimo jejich rodinu pět dospělých a pět dětí, i s námi. Také moc děkujeme obyvatelům Černo-lic, kteří nám pomáhali adaptovat se v Česku, dali nám najevo, že nás mají rádi a soucítí s námi, a také nám dali možnost vydělat peníze na živobytí. Dále děkujeme obyvatelům Mníšku, zvláště Michaelae Majdlochové, která mi dala práci a s úctou a porozuměním se chová ke mně i k mé dceři, a otci Janovi, který nás ubytoval na faře. Jsem moc ráda, že jsem ho mohla poznat, moc si toho vážím. Děkuji také Davidu Řehořovi a Evě Novákové, kteří mi pomohli, a díky nim jsem poznala otce Jana. Děkuji všem trpělivým a veselým učitelům českého jazyka. Děkuji všem dobrovolníkům z Oázy, všem lidem, kteří chodí na faru a pečují o nás. Ráda bych vyjmenovala všechny, ale hodně lidí neznám ani jménem, proto touto cestou děkuji vám všem. Moc si toho vážime.

**Za rozhovor děkuje Daniela Feltová
Foto Jekatěrina Uljanova**

Carlo Acutis

„Eucharistie je moje dálnice do nebe.“

Kdo byl Carlo Acutis?

V letošní postní době byla na Dobříši duchovní obnova s Kateřinou Lachmanovou. Podařilo se mi na pár přednáškách být osobně. Na jedné z nich přednášející představovala knihy, které vyšly a které stojí za to si přečíst. Mezi nimi byla kniha o mladém teenagerovi Carlo Acutisovi. Musím říct, že tento mladý člověk mě opravdu oslovil.

Carlo se narodil 3. května 1991 v Londýně. 18. května byl pokřtěn, v září se rodina přestěhovala do Milána. Jeho rodina nebyla praktikující, ale on se od malička zajímal o Boha a postupně přivedl svoji rodinu k víře. V sedmi letech požádal o první svaté přijímání, dostal k tomu speciální povolení. Rád pouštěl draky, miloval přírodu a zvířata. Měl rád fotbal a PlayStation. Měl vášeň pro

informatiku, na svůj věk byl velmi chytrý a vzdělaný. Ale jeho velkou láskou byl Ježíš přítomný v Eucharistii. Každý den chodil na mši a na adoraci. Říkal: „Eucharistie je moje dálnice do nebe.“ Také říkal: „My jsme bohatší než učeníci, kteří žili s Ježíšem před 2000 lety, Jeruzalém je vedle našeho domu.“ Často se zpovídal a říkal: „Aby mohl balón vzlétnout nahoru, potřebuje se zbavit tíhy – stejně i duše, která se chce pozvednout k nebi, se musí zbavit i těch nejmenších zátěží, kterými jsou všední hříchy.“ Každý den se modlil růženec, a říkal: „Maria je jediná žena mého života“.

Ve škole Carlo nikdy neskrýval svou víru, zval kamarády na mši a přiváděl je k Bohu. Do sešitu si napsal: „Smutek je pohled obrácený k sobě, štěstí je pohled obrácený k Bohu. Obrácení není nic jiného než zvednout pohled zdola nahoru, prostý pohyb očí stačí.“ Jeho rodina byla bohatá, ale on žil prostě a skromně. Za své peníze koupil spacák bezdomovci, kterého potkával cestou na mši. Večer nosil jídlo lidem žijícím na ulici. A někdy to byla jeho večeře.

Rozhodl se využít své znalosti v informatice pro evangelizaci. Vytvořil prezentaci o eucharistických zázracích. Strávil na tom tři roky a hodně toho nastudoval. „Všichni se rodíme jako originály, ale někteří umírají jako fotokopie.“ Každého chtěl povzbudit, aby v sobě rozvinul dary od Boha. Ve své farnosti byl katechetou. Často říkal: „Kritizovat církve je jako kritizovat sám sebe.“ V říjnu 2006 mu byla diagnostikována akutní leukémie. „Obětují své utrpení za církve a za papeže Benedikta XVI., nechci jít do očištění, ale přímo do nebe.“ Zemřel 12. října 2006. Bylo mu 15 let. Zemřel pár dní po hospitalizaci. Dva dny před smrtí přijal svátost pomazání a Eucharistii. Carlo předpovídal svou smrt několik měsíců předem.

Na jeho pohřbu byl kostel i hřbitov plný lidí. Mnozí z nich byli bezdomovci, kterým tajně pomáhal. Jeho oblíbené místo bylo Assisi. Tam chtěl být pohřben.

„Být stále spojen s Ježíšem, to je cíl mého života.“

Pověst o jeho svatosti se šířila po celém světě. Beatifikační proces začal 12. října 2012. Papež František jej prohlásil Ctihodným 5. července 2018, dal ho za příklad mladým v apoštolské exhortaci Christus vivit. 6. dubna 2019 byly jeho ostatky přeneseny do chrámu Obnažení sv. Františka v Assisi, kde se sv. František všeho zřekl a následoval Krista. Jeho hrob je na pravé straně chrámu. Přichází sem lidé, aby ho uctili. 21. února 2020 uznal papež František zázrak, který se stal na Carlovu přímluvu. Jedná se o uzdravení smrtelně nemocného dítěte v Brazílii. 10. října 2020 byl Carlo v Assisi blahorečen. „Být stále spojen s Ježíšem, to je cíl mého života.“

Příběh Carlo Acutise mě opravdu velmi zaujal. Líbí se mi jeho čistý vztah s Ježíšem, líbí se mi, jak se nechal proměňovat Boží láskou a tu pak dával druhým, líbí se mi jeho radostnost a jeho myšlenky.

Martina Krejčová

Pár myšlenek o výchově

Má vůbec někdo dostatečně komplexní odbornost, aby mohl hovořit o tak složitém tématu, jako je výchova dětí a komunikace s nimi? Kdo je povolanejší k tomuto tématu mluvit? Odborníci z řad psychologů, anebo to ví vždycky nejlépe matka a otec?

Dětská psycholožka Jiřina Prekopová napsala ve své knížce s názvem: *I rodiče by měli dělat chyby, toto: „Se špetkou humoru na svých přednáškách říkám, že bych byla nyní, v osmdesáti letech, na základě dlouholetých zkušeností perfektní mladou maminkou. Tento malý vtíp odměňuje publikum pokaždé velkým smíchem. Ano, je to absurdní, ale je to tak.“* Vzpomínám, jak mě tento text dojal k slzám, a uvědomila jsem si, že učit se a dělat ve výchově chyby je v pořádku. Když jsem se stala křesťankou a začala děti svěřovat Bohu, tak se mi ještě více ulevilo a začala jsem dostávat odpovědi na mé otázky.

Při narození prvního syna jsem si kladla otázku, jak v dnešní době zodpovědně přistupovat k péči a výchově dětí. Jako mnoho z nás jsem ani já nevyrostla v rodině, která by respektovala potřeby dítěte, o bezpodmínečné lásce ani nemluvě. Přála jsem si, aby moje děti zažily pocit přijetí, lásky, důvěry a podpory. V první řadě jsem tak chtěla dětem dát to, čeho se mně samotné v dětství nedostávalo. Psychoterapeutka Ludmila Trapková říká: „Rodiče formují děti a děti formují rodiče.“ U prvního dítěte jsme s kamarádkou vedly dlouhé rozhovory o tom, co je ve výchově správné, a co není. Měla jsem tendenci dělat si názory, hodnotit a také radit ostatním rodičům. Myslela jsem si, že výchově dobře rozumím. Život s dětmi mě postupně učil méně hodnotit a radit a více přemýšlet v kontextu celé rodiny. Jako rodič jsme každý jiný a také každé dítě je úplně jiné. Rozdílnost povah, způsob prožívání, naučené vzorce v komunikaci atd. dělá z každé rodiny jedinečnou jednotku s jedinečnými dary.

Náš nejstarší syn byl celkem spokojený a klidné batole. Poletovali jsme kolem něj a snažili se naplnit mu vše, co jsme mysleli, že potřebuje. Mimo jiné jsme se ho snažili neomezovat v jeho přáních a požadavcích. Chtěli jsme mu dát prostor, aby se rozhodoval sám. Když se o necelé dva roky později narodil druhý syn, tak se moje dosud získané zkušenosti a názory na výchovu otočily o 180 stupňů. U druhého syna bylo všechno jinak. Potřeboval pevné mantinely, jinak bychom jako rodiče byli jeho otroky a mělo by to negativní vliv na celou rodinu a hlavně na něj samotného. Díky Bohu jsme byli jako rodiče v tomto směru vnímaví a začali jsme se zamýšlet nad tím, proč a jak nastavit dětem hranice. V tu dobu k nám přicházely knihy, články a přednášky Ludmily Trapkové, Vladislava Chvály, Jiřiny Prekopové a Marka Hermana, se kterými v některých věcech souzníme a které nám v našem bádání velmi pomohly. I přesto, že jsou to lidé různí, tak se podle našeho názoru shodují v tom podstatném: V rodině je potřeba dát dětem nejen bezpodmínečnou lásku a přijetí, ale také pevné hranice.

Pedagog, lektor a spisovatel Marek Herman je zastáncem „tradiční“ rodiny a říká: „*Na prvním místě v rodině je pevný pár, je to máma s tátou. A ten pevný pár řídí žena, aby ta rodina fungovala zdravě. Něžná máma, pevný otec.*“ Chápu, že s touto myšlenkou by se dalo polemizovat. V Efeským 5,23 totiž čteme: *Muž je hlavou své ženy, jako je Kristus hlavou církve, která je jeho tělem a on jejím zachránce.*“ Někdo může Hermanův názor a Bibli chápat jako protimluv. Já myslím, že být hlavou své ženy a zároveň nechat ženu určitým způsobem řídit rodinu se vzájemně nevylučuje. Ba naopak se to může velmi hezky doplňovat. Nechci se dotknout ani mužů ani žen a říkat, že každý by to tak měl chápat a řídit se tím. V našem manželství to z větší části takto máme: já se snažím brát Honzu jako hlavu a on přijímá to, že já dávám naší rodině řád. Vzájemně se snažíme doplňovat. Samozřejmě jiná situace bude v případě, když je „tradiční model“ narušen např. tím, že rodina není kompletní a matka nebo otec musí zastat obě role najednou.

Honza, Lucka, Vojta, Jindra a Andulka Tomečkovi.

Jak naše děti rostou a my je pozorujeme a učíme se, tak se jako rodiče se ve svých postojích čím dál více ukotvujeme. Snažíme se o bezpečné láskyplné domácí prostředí, kde se děti nemusí bát svěřit se, i když tuší, že s jejich názorem nebudeme souhlasit. Věříme, že když dáme dětem pocit jejich vlastní hodnoty, aby ji nemuseli v dospělosti složitě hledat, tak pro ně uděláme strašně moc. Chceme stát jako otec a matka při sobě, aby děti viděly, že jsme v jejich výchově jednotní a měli pocit jistoty. Pokud se ve výchově vyskytne něco, v čem spolu nesouhlasíme, tak se snažíme druhému do toho před dětmi nemluvit. Tím ale neříkám, že se nám to vždy daří ☺

A pak jsou tu ty zmíněné hranice, které se děti snaží neustále testovat, překračovat a my jako rodiče se snažíme ustát naší roli. Hranice udržet, a to ideálně pevně. Pro mě je tato kategorie „vyšší škola rodičovství“, ☺ se střídavými úspěchy a neúspěchy.

Určitě se všichni shodneme na tom, že rodičovství není jednoduchá disciplína. Učíme se, děláme chyby a nevíme, jak to celé dopadne. Jako rodiče bojujeme každý se svými osobními slabostmi a formujeme se také vzájemně. Pro mě je rodičovství jedna z nejnáročnějších a nejdůležitějších rolí. Proto se snažím mít důvěru v našeho Pána, který nám říká: „*Nepotkala vás zkouška nad lidské síly. Bůh je věrný: nedopustí,*

abyste byli podrobeni zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou vám připraví i východisko a dá vám sílu, abyste mohli obstát.“ 1 Kor. 10,13
My jako rodiče jsme vděční za pozhledání být přítomni na cestě našich tří dětí a děkujeme Bohu, že nám je svěřil. On ví proč zrovna nám, On ví proč zrovna je ☺ a vše, co k tomu potřebujeme, nám dá.

Přejeme Vám, ať vždy dokážete docenit poslání rodičovství.

*Napsala Lucka Tomečková
s laskavou pomocí manžela
Honzy Tomečka*

Z farní kroniky

Rok 1992 – rok svaté Ludmily.

Leden

zahájena pravidelná čtrnáctidenní setkání společenství rodin.

28. 2.

převzat obraz K. Škréty – sv. František s lebkou, nalezený při kontrole vytipovaného vozidla. „*Dnes dopoledne si mohl zástupce farníků z Mníšku pod Brdy přijít na úřad vyšetřování hl.m. Prahy pro obraz, který byl 26. září 1990 odcizen z místního kostela svatého Václava.*“ Škréta se vrací, ale vykradač kostelů stále na útěku.

12. 5.

vizitace farnosti panem vikářem Václavem Kratochvílem z Příbrami.

17. 5.

pobožnost u kapličky v Řitce a poutní mše svatá v Rymáni po 45 letech.

23. 5.

mše svatá (vůbec první) v Nové Vsi pod Pleší.

30. 5.

poř. farnosti na Svatou Horu a Makovou.

26. 5.

duchovní koncert v kostele sv. Václava – pěvecký sbor katedrály St. Edmundsbury ve východní Anglii.

Pan farář Josef Andrejčák byl od 1. 9. 1992 přeložen na farnost knínskou. Novým duchovním správcem mníšské farnosti se stal v září 1992 pater Artur Matuszek, který se narodil 23. 5. 1963 v polských Krzyżanovicích. Vystudoval bohoslovecký seminář pro opolskou diecézi v Nyse ve Slezsku. Stal se jedním z polských kněží, kteří přijeli do Čech vypomáhat při velkém nedostatku kněží českých. Znal mluvený český jazyk a velice rychle a pružně začal pracovat rozsáhlé farnosti, v jejímž čele je děkanský úřad v Mníšku, ale služby mníšského p. faráře vyžaduje ještě Kytín, Líšnice, Čisovice, Trnová, Malá Svatá Hora, Rymáň, Nová Ves p.Pleší, Řitka a sanatorium na Pleši. Při tom p.

farář Matuszek pokračoval ve studiích a musil občas dojíždět do Polska na konzultace a zkoušky. Nový pan farář se ve zbytku nástupního roku orientoval se situací v jednotlivých částech farnosti a přes velké pracovní zatížení milým přístupem k lidem začal oživovat a zpevňovat skromné farní společenství.

Mons.ThLic. Artur Matuszek, Th.D.

Otčenáš a jeho rozvedený závěr

Když „Otčenáš“ našel své místo ve mši svaté a byl zařazen do přípravy k svatě hostině, stalo se tak nepochybně pro onu prosbu o nadpřirozený a přece každodenní chléb. Vždyť nám výrazně připomíná, že Chléb, který nám dal náš Pán, je Pokrmem, který nutně potřebujeme, chceme-li žít.

K modlitbě Páně však přistupujeme s jakýmsi ostychem. Zdá se nám, že slova, která pronesl sám Ježíš a kterým naučil své učedníky, jsou pro naše rty příliš svatá. Proto se v krátkém úvodu odvoláváme na poučení, ba dokonce příkaz, který nám Ježíš dal a kterým nám umožňuje volat k Otci týmiž slovy, jako to učinil On sám („podle Spasitelova příkazu a podle jeho božského učení odvažujeme se modlit“). Biskupská konference má právo navrhnout ještě jiné úvody než ten, který po staletí uváděl Římský misál. Také náš misál obsahuje několik různých textů, kterými můžeme modlitbu Páně uvést.

Už dávné liturgické knihy uváděly rozvedení poslední prosby Otčenáše. Říká se mu embolismus. Vyskytoval se v mnoha formách. Liturgická reforma vybrala formu sice kratší, avšak nesmírně bohatou.

Je to v podstatě prosba o ochranu, o pomoc, hlavně však obrací naši pozornost do budoucna. To je ostatně smysl bohoslužby vůbec. Posvátnými tajemstvími nás sice živí a chrání právě nyní, otevírá však náš pohled tam, odkud přijde On, náš Spasitel. K embolismu je připojena aklamace. K modlitbě kněze se věřící připojí slovy: *Neboť tvé je království i moc i sláva na věky.*

K modlitbě kněze se věřící připojí slovy: *Neboť tvé je království i moc i sláva na věky.*

Pokoj – mír znamenal v biblické řeči více, než znamená v dnešním slovníku. Nešlo jen o klid v duši, nešlo jen o klid zbraní, v hebrejském šalom bylo mnohem víc. Bylo to vlastně shrnutí všeho dobra, všeho štěstí, kterého se může člověku dostat. A v tom smyslu zaznívá z úst kněze přání pokoje založené na slově Páně: *Odkazuji vám pokoj...* Ten, kdo nám tento pokoj zprostředkuje, kdo nám jej „zanechává“, je sám Kníže pokoje a On je zprostředkovatelem toho pokoje, který

svět nemá a nemůže tedy dát.

Eucharistie je obětí a svátostí jednoty a pokoje. Jeden z účinků svatého přijímání je rozlít v nás žár lásky, hlouběji nás spojit s Kristem, s Bohem, s našimi bratřími a sestrami. Proto je bezprostředně před přijímáním zařazen zvláštní pozdrav, s nímž se k shromážděným účastníkům svatě oběti obrací kněz, když volá: *Pokoj Páně ať zůstává vždycky s vámi.* A my radostně odpovídáme a vracíme stejné přání: *I s tebou. Dle starobylého zvyku pozdravit se podáním ruky tak činíme po výzvě kněze nebo jáhna: *Pozdravte se pozdravením pokoje.* Není třeba přítom nic říkat, ani není vhodné otáčet se kolem sebe, komu ještě podat ruku. Není zkrátka dobré, abychom se příliš rozptylovali. Je třeba, abychom si podávali ruce s plným vědomím toho, že se všichni považujeme za bratry a sestry a že podání ruky je projevem lásky, účasti. A to se všemi důsledky. Nebudeme si závidět nebo se vzájemně podezírat, budeme se snažit si pomáhat. Nedokážeme-li v sobě vypěstovat tyto vztahy, když si podáváme ruce, pak raději nepředstírejme to, co v nás není.*

P. Jan Dlouhý

Fotoreportáž

Autory fotografií z letošní Bílé soboty a křtu a biřmování pana Libora Kálmána jsou Magdaléna Sedláková a Jaromír Mrázek.

Fotografie z letošního prvního svatého přijímání dětí, jak je zachytila Helena Almásy

Mníšecká farnost se zapojila do Noci kostelů 2022

V rámci celorepublikové akce NOC KOSTELŮ 2022 nezůstal pozadu ani Mníšek pod Brdy.

Farníci z Římskokatolické farnosti Mníšek pod Brdy si na páteční podvečer 10. června připravili pestrý program v kostele sv. Václava, který si nenechaly ujít zhruba čtyři stovky návštěvníků. Na příchozí čekala poklidná atmosféra sakrální památky vystavené před více než 250 lety umocněná nevšedními hudebními zážitky.

Akci zahajoval koncert klasické hudby manželů Pavly a Marka Novákových, ke kterým se připojil i syn Matyáš. Posлуhači se mohli postupně zaposlouchat do tónů varhan, klavíru, cembala, violoncella a klarinetu. Zazněly skladby Antonia Vivaldiho, Tomasa Al-

binoniho, Johanna Sebastiana Bacha, Ástora Piazzoly a řady dalších velikánů světové hudby.

Následovalo milé vystoupení místního dětského souboru Schola pod vedením Pavly Novákové. Děti školou povinné (Bětky a Julie Romovy, Matyáš, Anička a Verunka Novákové, Anička Almásová, Markétka Ptáčková, Libuše Hrubá, Eliška a Katka Havelkové) zazpívaly české i latinské písně a zahrály také na housle, flétnu a kytaru.

V lodi mníšeckého kostela se poté rozléhalo preludování na varhany v podání Jaroslavy Pinkasové. Následoval koncert třináctičlenného Mníšeckého chrámového sboru pod vedením sbormistra Jana Krejčího s varhanním doprovodem Ludmily Bínové.

Program nebyl zaměřen pouze na dospělé publikum, ale na své si přišly i děti. Zajímavou komentovanou prohlídku kostela si pro ně připravil Jan Tomeček, nebo se mohli zapojit do venkovní tvořivé dílny, kterou vedla Bětky Romová.

Komentovanou prohlídku kostela pro dospělé zajistila Maya Mašková. Zajímavá byla také výstava svatých obrázků a misálů v boční kapli, kterou nachystala Jiřina Ptáčková. Závěr povedené akce byl věnován rozjímání při svíčkách spojené se zpěvy z Taizé.

Mníšečtí farníci připravili program nejen pro potěchu ducha, ale na návštěvníky čekalo také výtečné domácí občerstvení.

Všem, kteří se zapojili do příprav i programu Noci kostelů, patří velké poděkování za úspěšnou akci! *Libor Kálmán (text + foto)*

Hospodaření farnosti Mníšek pod Brdy v roce 2021

Z účetní uzávěrky roku 2021 uvádíme tyto podstatné výdaje a příjmy farnosti.

Výdaje:

12 622 Kč	bohoslužebné potřeby (hostie, mešní víno, svíce aj.)
85 631 Kč	spotřební materiál, noviny knihy, výzdoba kostelů
114 758 Kč	elektřina fary Mníšek a Líšnice, kostely Mníšek, Líšnice, Kytín, Trnová, Čisovice
29 078 Kč	plyn fara Mníšek
6 948 Kč	vodné Mníšek
7 128 Kč	internet Mníšek
9 900 Kč	pojištění budov
97 550 Kč	komunální odpad, tisk, kopírování, poštovné, monitorování kostelů Mníšek a Líšnice, daňové poradenství ohledně prodeje pozemků, účetnictví
31 344 Kč	oprava střechy Kytín, oprava věžních hodin Líšnice, elektro-práce kostel Mníšek
31 593 Kč	mzdové náklady (náboženství školních dětí)
18 892 Kč	daň z nemovitostí
8 550 Kč	daň z příjmů
94 464 Kč	odvod do svépomocného fondu Arcibiskupství pražského za rok 2020 a záloha do fondu sv. Vojtěcha na rok 2021
8 855 Kč	dary za misijní kalendáře, časopisy
4 323 Kč	bankovní poplatky, občerstvení na brigádu, ostatní náklady
561 636 Kč	VÝDAJE CELKEM

646 531 Kč Odpisy dlouhodobého majetku
1 277 935 Kč – NÁKLADY CELKEM

Příjmy:

493 378 Kč	nájmy a pachtý
304 591 Kč	sbírky na provoz farnosti
210 836 Kč	dary na provoz farnosti
7 Kč	bankovní úrok přijatý
1 078 580 Kč	– PŘÍJMY CELKEM

Během roku byly vypsány sbírky Arcibiskupstvím pražským na bohoslovce, církevní školství, misie, Haléř sv. Petra, Svatou zemi, charitní činnost a služné. Ty jsme odeslali na Arcibiskupství a činily 69 768 Kč.

V roce 2021 byla upravena a úplně zprovozněna první místnost v budově Oáza (tzv. klubovna). Sociální zařízení vybudoval ještě spolek Oáza z.s., ostatní dodělávala farnost (podlahy, omítky, vyzdění, elektropráce) – celkové náklady 109 936 Kč.

Farář používá k duchovní službě auto, pořízené a provozované z vlastních prostředků. Rovněž mobilní telefon hradí z vlastních prostředků.

Tolik orientační přehled. Podrobnější informace v případě zájmu poskytne Martina Krejčová, telefon 603 995 929.

Bůh v mém životě

Narodil jsem se v rodině, která není moc nábožensky založená. Moji dědečkové a babičky byli praktikující katolíci, ale mí rodiče už ne. Nechali mě pokřtít a to bylo všechno. Nebyl jsem nábožensky založený a o víře a o Bohu jsem nijak zvlášť nepřemýšlel.

Během studia na vysoké škole jsem poznal jednu mladou jeptišku. Měla veselé oči, podmanivý úsměv a široké srdce. Znamenala pro mě nesmírně silný vjem a nemohu na ni zapomenout. Přivedla mě k víře a konvertoval jsem. Dokonce jsem pomýšlel na řeholní život, to mi však nevyšlo.

Tak začala cesta mého obrácení. Nebylo a není to jednoduché a přiznávám, že občas podléhám pocitu bezmoci a malomyslnosti, zejména, když se za něco modlím, třeba usilovně a dlouho, a nestane se vůbec nic. Také je pravda, že náš Pán ze mě musí být někdy šedivý. Postupně jsem přišel na to, že Bůh na naše modlitby odpovídá tím, že nám pošle někoho do cesty. V poslední době se můj život zlepšil zejména po společenské stránce a objevily se nové příležitosti. Přesto si připadám osaměle a moc bych chtěl někoho potkat. Snad mi Bůh někoho přivede do cesty.

Ondřej Adamec

Oblíbená modlitba a recept

Modlil jsem se blízko Bohu

Manželé Horynovi jsou věrní a velmi činní členy farnosti. Ať to byla organizace kolem svěcení kapličky v Zahořanech nebo pravidelné Svatováclavské zpívání u sochy sv. Václava či při mnoha dalších aktivitách v Mníšku a okolí. David je silným členem Mníšeckého chrámového sboru a nově se připojila i jeho žena Marka. Přečtěte si, co oba odpověděli na naše pravidelné otázky. *Saša Merunková*

Naše oblíbená modlitba

Máme to s manželkou každý trochu jinak. Já se modlím poměrně málo, a to většinou pouze Otčenáš v kostele. Naprostou výjimkou byl můj nedávný výlet do Himaláje, kde jsme chodili vysoko v horách, nad 5 000 m, a kde je člověk asi Bohu trochu blíže. Kromě Otčenáše jsem se modlil i Zdravas, a to nejen za naši rodinu, ale i za hezké počasí a mír na Ukrajině. V Himaláji je rozšířený buddhismus, svatyně jsou podobné našim kostelům a většinou stojí na vyvýšených místech. Pak jsou tam také téměř všude tzv. modlitební mlýnky, které když roztočíte, modlí se za vás. Používali jsme je s radostí všude, kam jsme přišli. Naproti tomu oblíbenou modlitbou mé ženy je **Prosba o vedení Duchem Svatým**:

Duchu Svatý, osvěćuj mě,
veď mě, posiluj a utěšuj.
Řekni mi, co mám dělat,
dej mi své vnuknutí.

Chci přijmout a uskutečnit všechno,
co chceš ty,

podrobit se tvému vedení.

Daruj mi k tomu sílu,
vytrvalost a nadšení.

Amen

Náš oblíbený recept

Narodila jsem se v Popradě – to už je na Spiši, ale dětství jsem prožila v obci Važec na Liptově. A odtud pochází taky naše oblíbené jídlo – bryndzové halušky. Vařily se u nás velmi často – vždy byly doma brambory, bryndza i slanina. Samozřejmě nejlepší halušky uměla uvařit moje stará mama z Liptova. A naši synové zase říkají, že nejlepší umí uvařit jejich stará mama z Popradu. Babičky vždy umí ten poměr surovin „akorát“...

Pravé Liptovské bryndzové halušky

Nejlepší bryndzové halušky jsou z „májovej“ bryndze a ze starých brambor, které už neobsahují tolik vody. Tady je několik pravidel, které je potřeba dodržet při přípravě halušek:

- do těsta nedáváme vejce ani vodu
- halušky po uvaření nikdy nepromýváme vodou
- bryndzu není potřeba ředit smetanou, ale halušky doladíme vodou, ve které se vařily – „haluškovou“

Postup:

Slaninu nakrájíme na malé kostky a na pánvi bez tuku vyškvaříme na malinké škvarky. Slanina si sama pustí tuku dost. Hotové škvarky vypneme a dáme stranou. Do většího hrnce dáme vařit osolenou vodu a než začne vřít, připravíme těsto na halušky:

Očištěné a umyté brambory nastrouháme na drsném struhadle.

Přidáme trochu soli – POZOR: bryndza i slanina je slaná, tak není potřeba do těsta soli moc.

A přidáme mouku – těsto by mělo být hustší, ale ne příliš. Poměr brambor a mouky není možné napsat přesně, protože záleží na kvalitě brambor. Jak jsem psala na začátku – pokud jsou brambory vodnaté, je potřeba mouky více. Zahušťuji postupně, a když se mi zdá, že by to už mohlo být dobře, tak je v malém kastrůlku zkusím uvařit ve vodě, abych viděla, jestli se „nerozpadá“ – musí držet tvar, ale musí být měkké.

Pokud už máme připravené těsto, postupně ho protlačujeme přes sítko na halušky do vroucí vody. Promícháváme halušky ve vodě, pomalu – jenom abychom je ponořili do vody. Postupně halušky vyplouvají na povrch, snížíme teplotu a ještě krátce povaříme. Pak halušky scedíme. Přeložíme je hned do větší, hlubší nádoby, do které jsme rozdělili bryndzu.

Halušky s bryndzou spolu opatrně promícháme.

Do hotových halušek můžeme přidat „haluškovou“ – vodu, ve které se vařily, čímž se hotová bryndzová masa stane jemnější.

Při servírování dáme na talíř bryndzové halušky a polijeme je slantinovými škvarky. Pokud nemáte žinčici nebo acidofilní mléko, stačí zapíjet mlékem.

Suroviny:

- 1200 g brambor
- 400 g hladké mouky
- 500 g bryndzy
- 300 g slaniny uzené
- sůl

Text a foto David a Marka Horynovi

Stopy

Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy

Redakční rada: P. Jan Dlouhý, Daniela Feltová, Saša Merunková, Libor Kálmán, Zdena Lacková **Foto na obálce:** Libor Kálmán **Sazba:** Jiří Hladovec